

YOL BOYU TUTULAN AYNANIN AKİSLERİ

korkunun ve ümidin zuhur ettiği aynayı tuttum yol boyu
yüzümü toprağa gömdüm
bir yılan zehri kadar gizli kaldı yüzüm
çıkardığımda tanıyamadım onu
kurt yeniği dökük ve yaşlı
yüzüm kuşsuz bir gökyüzü.

her gece atlıyordum kentin baş döndürücü balkonundan
gümrah ormanlar içinde asıl ağaca erişmek için koşuyordum
bir cılga bulup soğuk pınarlara çıkmak bulanık sulardan
ısınan ağzımdan ısınan nefesimden
nefesime değercesine koşmak
artık şehirlerin de dinmeyen tuhaf bir sancısı var.

alnımdaki lekeden tanıyacıklar beni biliyorum
yüzümü kapatsam bastığım ayak izlerimden
fakat *“leke lekelenmekten korkmaz”*

rabbim yine sensin bana ateşten suyu çıkaracak.

Oğuzhan Gündüz